

Poselstwo pierwsze

Prawo – świadectwo Boga objawiające Go ludowi i żywe Słowo Boże wlewające Jego substancję do wnętrza tych, którzy Go w miłości poszukują

Wersety biblijne: Wj 20:1–17; 34:28; Ps 19:8; Rz 7:14;
2 Kor 3:6; 2 Tm 3:16; J 5:39–40.

I. Prawo, które jest Bożym świadectwem, Bożym wyrazem, stanowi objawienie tego, kim jest Bóg, Jego ludowi (Wj 16:34; 31:18; 32:15; 40:20; 25:21–22; 38:21; 20:1–17; Ps 19:8; Rdz 1:26):

- A. Prawo zawsze objawia to, jaka osoba je ustanowiła.
- B. Bóg uważa Dziesięcioro Przykazań, dziesięć praw, za dziesięć słów (Pwt 4:13; Wj 34:28; 20:1). Wyrażenie to wskazuje również, że prawo jest objawieniem Boga, bo słowa, które ktoś wypowiada, objawiają tę osobę:
 - 1. Bóg jest zazdrosny (w. 4–6; por. 2 Kor 11:2).
 - 2. Bóg jest święty (Wj 20:7–11).
 - 3. Bóg jest miłujący (w. 12–15, 6; por. Rz 13:8–10; Ga 5:14).
 - 4. Bóg jest sprawiedliwy (Wj 20:5).
 - 5. Bóg jest prawdomówny (w. 16; por. 1 J 1:5–6).
 - 6. Bóg jest czysty (Wj 20:2–3, 17; por. Ps 119:140).
- C. Jako słowo Boże i świadectwo, wyraz, Boga, prawo jest typem Chrystusa – Bożego Słowa i Bożego świadectwa, wyrazu. Chrystus opisuje Boga i wyraża Go w sposób pełny i odpowiedni (J 1:1, 18; Obj 19:13; 1:5; Kol 1:15).
- D. Chrystus jest rzeczywistością prawa – Bożego świadectwa. Boże świadectwo symbolizuje Chrystusa, ucieleśnienie Boga (2:9), stanowiącego żywy portret tego, jaki jest Bóg:
 - 1. Tak jak prawo jest dziesięcioma słowami Boga, które objawiają Go Jego ludowi, tak Chrystus jest Słowem Bożym, które objawia nam Boga (J 1:1, 14).
 - 2. Nie starajmy się zachowywać prawa na zewnątrz, lecz pozwólajmy Chrystusowi żyć z nas, byśmy w ten sposób stali się Bożym świadectwem, rozrostem i powiększeniem Bożego wyrazu (Rz 8:4).

E. Rzeczywistość zachowywania prawa to życie Bogiem i wyrażanie Go. Takie życie na co dzień, życie w wiecznej ekonomii Bożej jest życiem Boga-człowieka, życiem, w którym nieustannie zapieramy się swojego „ja” i jesteśmy krzyżowani, w wyniku czego możemy żyć Chrystusem, który jest Bożym świadectwem, dzięki obfitemu zaopatrzeniu Ducha Jezusa Chrystusa. Służy to uzyskaniu przez Boga powiększonego i rozszerzonego wyrazu siebie (Mt 16:24; Ga 2:20; Flp 1:19–21a; Rz 8:4).

II. Prawo ma dwa aspekty – aspekt litery i aspekt Ducha. „Litera zabija, ale Duch daje życie” (2 Kor 3:6; por. Ps 119:50):

- A. Jeśli podchodząc do prawa, będziemy zajmowali się literą przykazań, będziemy mieli do czynienia z aspektem litery, która zabija:
1. O tym, czy doświadczamy prawa w aspekcie pozytywnym, czy negatywnym, decyduje to, w jakim stanie znajduje się nasze serce, gdy przyjmuje ono prawo (por. Wj 19:8–9; 20:18–19).
 2. Jeśli jednak, podchodząc do prawa, nie będziemy szukali Boga w miłości, tylko oddzielali je od żywego Boga, który jest źródłem życia (por. J 5:39–40), wówczas prawo, które miało prowadzić do życia, lecz samo udzielić go nie może (Ga 3:21), stanie się potępiającym i uśmiercającym nas pierwiastkiem.
- B. Jeśli zaś do każdej części prawa – wszystkich przykazań, przepisów, ustaw, nakazów i wyroków – podejmiemy jako do słowa Boga, którego kochamy, i które to słowo On tchnął (2 Tm 3:16), będziemy mieli do czynienia z aspektem życiodajnego Ducha:
1. Jeśli będziemy kochali Boga, korzyli się i traktowali prawo jako Jego żywe słowo, za pośrednictwem którego mamy z Nim styczność i trwamy w Nim, prawo to stanie się kanałem doprowadzającym do nas boskie życie i substancję, by nas zaopatrzyć i posilić.
 2. Kiedy za pośrednictwem prawa jako słowa Bożego wleje się w nas Boża substancja, staniemy się jedno z Bogiem w życiu, naturze i wyrazie i samorzutnie będziemy prowadzili życie, które wyraża Boga i odpowiada Jego prawu (Rz 8:4; Flp 1:21a; J 6:57, 63).

III. Funkcja prawa ma dwa aspekty:

- A. Od strony negatywnej prawo obnaża grzech człowieka (Rz 3:20; 5:20; 7:7–8), poskramia grzeszników przed Bogiem (3:19), również strzeże wybrany lud Boży pod swoją opieką. W ten sposób lud ten prowadzony był do Chrystusa (Ga 3:23–24).
- B. Od strony pozytywnej funkcja prawa, żywego świadectwa Boga, polega na tym, że służy ono poszukującym wierzącym żywym Bogiem (Ps 119:2, 88), funkcja zaś prawa, które jest żywym słowem Boga, polega na tym, że tym, którzy kochają prawo, służy ono Bogiem jako życiem i światłem (w. 25, 116, 130).

IV. Prawo to żywe słowo Boże, które wlewa Jego substancję do wnętrza tych, którzy Go w miłości poszukują i czyni ich Jego świadectwem służącym wypełnieniu Jego odwiecznej ekonomii:

- A. Prawo jest duchowe; pod względem istoty, natury i substancji jest takie samo jak Bóg – Duch (Rz 7:14; J 4:24).
- B. Jako dziesięć słów Boga prawo jest Bożym oddechem przekazującym Jego pierwiastek tym, którzy przyjmują Jego słowa (2 Tm 3:16):
 1. Chrystus jest prawdziwym i żywym prawem Bożym, słowem Boga, Jego wyrazem i oddechem.
 2. Modląc się Słowem, wdychamy do swego wnętrza pierwiastek Boga, napełniamy się tym, czym jest Bóg, zaczynamy żyć Chrystusem i stajemy się żywym wyrazem Boga, Jego żywym prawem i żywym portretem Boga (Ef 6:17–18).

V. Najważniejsze i najgłębsze zadanie prawa, które jest Bożym słowem, polega na udzielaniu nam Bożej substancji i czynieniu nas jedno z Bogiem, takimi samymi jak On w życiu, naturze i wyrazie, ale nie w Bóstwie:

- A. Kiedy Mojżesz otrzymywał od Boga prawo, przepajał się Bożym pierwiastkiem, który sprawił, że jaśniał on Bogiem (Wj 34:32–35).
- B. Gdy Boża substancja przepaja nas za pośrednictwem Jego słowa, stajemy się tacy jak On, a Jego boskie przymioty wyrażają się w naszych ludzkim cnotach.
- C. Zachowujemy przykazania prawa nie własnym wysiłkiem, lecz tym, co Pan wlał w nas dzięki temu, iż kontaktowaliśmy się z Nim. Z chwilą gdy zostaniemy dogłębnie przepojeni wewnętrzną zawartością Boga, On sam – Dawca prawa, od wewnątrz będzie zachowywał swoje prawo.

VI. Ze względu na postawę wobec prawa mamy dwie grupy ludzi – tych, którzy w miłości szukają Boga, i tych, którzy zachowują literę prawa (por. Rdz 2:9; 2 Kor 3:6, 15–16):

A. Psalmiści szukali w miłości Boga, kochali prawo – Boże świadectwo i Jego żywe słowo:

1. Kochali Boga (Ps 18:1; 73:25; 116:1).
2. Szukali Boga (42:1–2; 43:4; 119:2, 10).
3. Mieszkali z Bogiem (27:4; 84:1–7; 90:1).
4. Oglądali piękno Boga (27:4).
5. Napelniali się Bożymi bogactwami (52:8; 92:13–14, 10).
6. Czerpali z bogactw życia (36:8–9).
7. Otrzymywali zaopatrzenie od Boga, by zachowywać Jego słowo (119:57).
8. Cenili Boże prawo (w. 14, 72, 127).
9. Kosztowali słodczy prawa (w. 103).
10. Pokładali ufność w Słowie Bożym i rozpamiętywali je (w. 147–148).

B. Symeon i Anna również znajdowali się wśród tych, którzy w miłości szukali Boga:

1. Podczas gdy wyczekiwali Chrystusa, Duch Święty był na nich (Łk 2:25).
2. Mieli też objawienie Ducha Świętego i postępowali przez Ducha (w. 26–27).
3. Mieszkali w świątyni i służyli Bogu w postach i modlitwach. Radowali się zatem Bogiem, a On w nich się wlewał (w. 37).
4. Ponieważ Bóg wlewał w nich swoją substancję, mogli prowadzić życie, które odpowiadało prawu – wyrazowi Boga.

C. Judaiści, zachowujący literę prawa w sposób formalny i dogmatyczny, nie byli sercem z Bogiem, lecz z uśmiercającą literą prawa, dążyli do prawa bez Boga (Mt 15:8; Ga 6:12–13).

D. Zanim Szaweł z Tarsu został zbawiony, był gorliwy w prawie (Flp 3:5–6). Jako judaista bluźnił Bogu i był prześladowcą ludzi (1 Tm 1:13).

VII. Dzięki temu, że Bóg wlewa w nas swoją substancję za pośrednictwem żywego słowa, stajemy się prawdziwymi czcicielami Boga, jesteście zgodni z tym, jaki jest Bóg, odpowiadamy temu, jaki On jest i to odzwierciedlamy ze względu na Jego chwałę (J 4:24; 5:39–40; 2 Kor 3:18):

- A. Prawdziwy czciciel to ktoś, w kogo wlał się Bóg i kto wyraża Boga, dzięki czemu staje się według tego, jaki jest Bóg i odpowiada temu, jaki On jest. Postępowanie kogoś takiego odpowiada Bożemu postępowaniu i odzwierciedla to, jaki jest Bóg – to żywe świadectwo Jezusa.
- B. Prawo, które jest słowem Boga, to Boży oddech pozwalający nam wdychać Boga, żebyśmy mieli siłę prowadzić życie, które wyraża prawo odpowiadające Bożej naturze i wyrazowi (2 Tm 3:16; Ef 6:17–18; Rz 8:4).

VIII. Najwznioślejszym zawodem na ziemi jest spędzanie czasu z Bogiem, który wlewa w nas samego siebie, aż będziemy Nim jaśnieli. W ten sposób realizuje się odwieczna Boża ekonomia, która polega na tym, że Bóg chce wbudować się w człowieka, aby uzyskać swoje świadectwo, powiększony i rozszerzony wyraz siebie (2 Kor 3:15–18).

Poselstwo drugie

Prawo – przymierze zaręczynowe zawarte między Bogiem a Jego ludem

Wersety biblijne: Wj 20:1–12; 34:27–29; Iz 54:5;
Jr 2:2; 31:3, 32; Ez 16:8; Oz 2:19–20.

I. Tematem całej Biblii, treścią Bożej ekonomii i sekretem całego wszechświata jest boski romans między Bogiem a Jego wybranym i odkupionym ludem:

- A. Cała Biblia to boski romans, relacja o tym, jak Bóg zaleca się do swego wybranego ludu i w końcu go poślubia (Rdz 2:21–24; Pnp 1:2–4; Iz 54:5; 62:5–7; Jr 2:2; 3:1, 14; 31:3, 32; Ez 16:8; 23:5; Oz 2:7, 19–20; Mt 9:15; J 3:29; 2 Kor 11:2; Ef 5:25–32; Obj 19:7–9; 21:2, 9–10; 22:17).
- B. Bóg jest Bogiem, który się zaleca, cała Biblia zaś to słowa wyrażające Jego zaloty. Ponieważ zalecał się do nas, jesteśmy dziś w życiu kościoła. Jeśli pragniemy zachować słowa wyrażające Boże zaloty, potrzebujemy wrażliwej i czulej miłości do Niego (J 21:15–17; 2 Kor 5:14–15; J 14:21, 23; Pnp 1:1–4; 6:13; 2 Kor 11:2).
- C. Gdy my, Boży lud, zaczynamy mieć miłosną więź z Bogiem, przyjmujemy Jego życie, podobnie jak Ewa przyjęła życie Adama. Życie to uzdalnia nas do stania się jedno z Bogiem i czyni nas z Nim jedno (Rdz 2:21–22).
- D. Zachowujemy prawo nie przez ćwiczenie umysłu ani woli (zob. Rz 7:18–25), tylko dzięki kochaniu Pana, naszego Męża, wskutek czego uczestniczymy w Jego życiu i naturze i stajemy się jedno z Nim, Jego powiększeniem i wyrazem.

II. Nadając prawo swemu wybranemu ludowi, Bóg chciał, żeby Izraelici stali się ludźmi kochającymi Jego (Wj 20:6; Pwt 6:5; Mt 22:35–38; Mk 12:28–30):

- A. Gdy Bóg wyprowadzał lud z Egiptu i nadawał mu prawo, zalecał się do niego, zabiegał o jego względy i próbował zdobyć jego uczucie.
- B. Księga Jeremiasza 2:2 i 31:32 oraz Księga Ezechiela 16:8 wskazują, że przymierze ustanowione na górze Bożej w wyniku

nadania prawa (Wj 24:7–8; 34:27–28) było przymierzem zaręczynowym, w którym Bóg poślubiał sobie dzieci Izraela (zob. 2 Kor 11:2):

1. „Idź i wołaj do uszu Jeruzalemu tymi słowy: Tak mówi Jahwe: Pomnę na miłość twojej młodości, na uczucie czasu twojego narzeczeństwa, gdy chodziłeś za mną na pustyni, w kraju nie obsiewanym” (Jr 2:2).
2. „Przymierze, jakie zawarłem z ich ojcami w dniu, gdy ich ująłem za rękę, aby ich wyprowadzić z ziemi egipskiej, które to przymierze oni zerwali, chociaż Ja byłem ich Mężem – mówi Jahwe” (31:32).
3. „Oto przechodziłem obok ciebie i ujrzałem cię. Był to twój czas, czas miłości. Rozciągnąłem poję płaszcz mego nad tobą i zakryłem twoją nagość. Związałem się z tobą przysięgą i wszedłem z tobą w przymierze – wyrocznia Jahwe Pana – stała się moją” (Ez 16:8).

C. Zarówno w Księdze Ezechiela 16,8, jak i w Księdze Jeremiasza 31,32 występuje słowo „przymierze”, odnoszące się do prawa nadanego w dwudziestym rozdziale Księgi Wyjścia. Kiedy Bóg nadawał prawo, poślubiał Izrael, zaręczał go ze sobą. Do tego nawiązuje Księga Jeremiasza 2:2, gdy mówi: „miłość w okresie twego narzeczeństwa”.

D. Bóg nadał prawo po to, by uczynić swój lud jedno ze sobą, tak jak żona jest jedno z mężem. Prawo miało następnie udzielić ludowi wewnętrznej zawartości Boga, wnieść go w Niego i złączyć z Nim w życiu i naturze.

III. Bóg nadał prawo swemu ludowi, gdyż szukał tych, którzy będą Go kochali. Nadanie prawa zatem było zawarciem transakcji, w trakcie której Boży lud zaręczył się z Nim:

A. Prawo było przymierzem zaręczynowym zawartym pomiędzy Bogiem a Jego ludem:

1. Bóg kocha swój lud wieczną miłością (31:3; Ga 6:16; 1 Tes 1:4; Ef 1:4).
2. W pierwszych dziewiętnastu rozdziałach Księgi Wyjścia Bóg zalecał się do swego ludu, wręcz „randkował” z nim, na co wskazuje Księga Jeremiasza 2:2.

3. Za pośrednictwem prawa, które stanowiło dokument zaręczynowy, Bóg oficjalnie poślubił sobie dzieci Izraela w dwudziestym rozdziale Księgi Wyjścia pod górą Bożą (Ez 16:8; Jr 31:32).
- B. Zaślubiny Izraela z Bogiem miały miejsce na górze Bożej w dwudziestym rozdziale Księgi Wyjścia, a prawo stanowiło oficjalny dokument określający warunki tych zaręczyn. Dziesięcioro Przykazań, szczególnie pierwsze pięć, przedstawiało te warunki zaręczyn między Bogiem a Jego ludem.
- C. Pierwsze pięć przykazań dane zostało w atmosferze bliskości; w każdym z nich występuje wyrażenie „Jahwe, twój Bóg”, wypowiedziane wciąż z czułością przez Boga, który w ten sposób zalecał się do swego ludu:
1. W pierwszym przykazaniu Pan powiedział swemu ludowi, że nie powinien on mieć nikogo umiłowanego oprócz Niego. To Pan musi być jego jedynym Umiłowanym (w. 1–3).
 2. W drugim przykazaniu Pan nie chciał, by lud czynił sobie czyjś wizerunek, bożka, a ponieważ był zazdrosnym Mężem, żądał, by lud służył tylko Jemu. Mówił mu, że jeżeli będzie Go kochał, On okaże miłosierdzie potomkom przez tysiąc pokoleń, czas, który sięgnie wieczności (w. 4–6).
 3. W trzecim przykazaniu Pan nie chciał, żeby lud używał Jego imienia niewłaściwie. Jako Umiłowany Izraelitów chciał, żeby czcili oni Jego imię i posługiwali się nim z miłością (w. 7).
 4. W czwartym przykazaniu Pan żądał od ludu przestrzegania szabatu, znaku, iż lud należy do Niego i jest wyłącznie dla Niego (w. 8–11):
 - a. Tak jak kobieta nosi pierścionek na znak zaręczyn, zachowywanie szabatu miało być znakiem, iż Boży lud jest z Nim zaręczony.
 - b. O szabacie mowa jest w powiązaniu z dziełem budowania Bożego mieszkania symbolizującym to, że Boży lud, pracując z Nim i dla Niego, musi uczyć się, jak z Nim odpoczywać dzięki radowaniu się Nim i napełnianiu (31:12–17):
 - (1) Przestrzeganie szabatu to znak (w. 17), że Boży lud pracuje dla Boga nie o własnych siłach, lecz radując się i stając z Nim jedno.

- (2) To także wieczne przymierze (w. 16), które gwarantuje Bogu, że będziemy jedno z Nim przez to, iż najpierw będziemy radowali się Nim, a następnie pracowali razem z Nim, dla Niego, w jedności z Nim.
- (3) Bóg wpieryw pracował, po czym odpoczął. Człowiek najpierw odpoczywa, a w dalszej kolejności pracuje (Rdz 2:2).
- (4) Wzmianka o szabacie w trzydziestym pierwszym rozdziale Księgi Wyjścia wskazuje również, że wszystko co wiąże się z przybytkiem i jego sprzętami prowadzi nas do Bożego szabatów wraz z jego odpoczynkiem i odświeżeniem w sferze korzyści, jakie odnosimy z tego, co Bóg zamierzył i uczynił.

5. W piątym przykazaniu Pan chciał, by lud pamiętał, że On jest jego źródłem (20:12).

D. Najważniejsza funkcja prawa, dokumentu zaręczyn, przymierza zaręczynowego, polega na wprowadzeniu wybranego Bożego ludu w jedność z Nim, podobnie do żony, która staje się jedno z mężem (zob. Rdz 2:24; Obj 22:17). To czyni lud Jego powiększonym i poszerzonym wyrazem, Jego świadectwem (Wj 25:21–22; 38:21).

E. Aby Bóg i Jego lud byli jedno, musi zaistnieć pomiędzy nimi miłość (J 14:21, 23):

1. Miłość między Bogiem a Jego ludem, ukazana w Biblii, to przede wszystkim czuła miłość między mężczyzną a kobietą (Jr 2:2; 31:3).
2. Gdy Boży lud kocha Boga i spędza czas na społeczności z Nim w Jego słowie, Bóg wlewa w niego swój boski pierwiastek i czyni jedno ze sobą, Jego małżonkiem, oraz takim samym jak On w życiu, naturze i wyrazie.

IV. Skoro prawo zostało nadane w charakterze kontraktu zaręczynowego i Biblia jest słowem wyrażającym Jego zaloty, nie powinniśmy próbować zachowywać tego prawa bez miłości do Pana i Jego słowa oraz nie będąc z Nim jedno (J 21:15–17; 2 Kor 5:14–15; J 14:21, 23):

A. Prawda o tym, że Bóg wchodzi w nas, by uczynić wszystko za nas i w nas, stanowi w Biblii centralną myśl na temat nadawania przykazań (Rz 3:19–20; Ga 3:23–24; Wj 19:4, 6; Iz 40:31; Mt 5:48; Flp 2:12–13; Rz 8:4).

- B. Dopóki kochamy Pana i Jego słowo i przebywamy z Nim, żeby On w nas się wlewał, dopóty będzie On czynił w nas to, czego sami nie możemy uczynić:
1. Aby praktykować wizję odwiecznej Bożej ekonomii, szczytu boskiego objawienia, spędzajmy czas z naszym Mężem, który wlewa w nas siebie, i stawajmy się coraz bardziej podobni do Niego, żebyśmy byli Jego wyrazem (Pnp 1:1–4).
 2. Nasza miłość do Pana winna przypominać tę, którą wyraża Pieśń nad Pieśniami. W księdze tej mamy piękny i wzruszający opis głębokiej i czulej miłości między umiłowanym (Panem) a tą, którą On kocha (Jego miłością, Jego poszukującą ukochaną) (1:1 i przyp. 1; 3:11 oraz przyp. 1–3; 6:13 i przyp. 1).
 3. Przestrzegamy prawa Bożego przez to, że kochamy Boga, naszego Męża (Mt 22:37–40; 1 Kor 2:9; 16:22; zob. Pwt 11:29; 27:12–13):
 - a. Sekret życia Chrystusem polega częściowo na mówieniu ciągle do Pana, że Go kochamy. Gdy mówimy, że Go kochamy, On udziela nam zasobu swego życia, które uzdalnia nas do stania się jedno z Nim i czyni nas z Nim jedno.
 - b. To co następnie będziemy wyrażali na zewnątrz w swoim życiu, będzie zgodne z prawem, które jest Jego opisem, definicją i wyrazem.
 4. Ponieważ kochamy Boga, kochamy również Jego żywe słowo, które wlewa w nas Jego substancję i sprawia, że Nim jaśniejemy (Jr 15:16):
 - a. Gdy Mojżesz przebywał na górze Horeb (górze Synaj), nie usiłował wypełniać wymagań prawa ani nie podejmował w tym kierunku starań. Bóg w niego się wlewał podczas rozmowy, a jego jaśniejąca twarz była odbiciem tego, kim jest Bóg (Wj 34:28–29; zob. 2 Kor 3:18–4:6).
 - b. Bóg nie chce, by lud usiłował przestrzegać prawa. Pragnie natomiast, by jaśniejący lud wyrażał Go ku Jego chwale (Sdz 5:31; Mt 13:43).
 - c. Gdy Bóg w nas się wlewa, jaśniejemy i stajemy się Jego żywym obrazem, świadectwem. Nie trudzimy się ani nie zmagamy, a jedynie jaśniejemy.

- d. Kiedykolwiek mamy bezpośrednią, bliską styczność z Panem i stajemy się z Nim jedno, Jego słowo udziela nam zasobu życia i sprawia, że wzrastamy, stajemy się Jego wyrazem i samorzutnie żyjemy w sposób, który odpowiada temu, kim On jest (J 5:39–40; 6:57).
- C. Ci, którzy zachowują prawo przez to, że kochają Boga i Jego słowo i stają się z Nim jedno, prowadzą życie Boga-człowieka i niosą obraz Boga, ponieważ są portretem Boga i Jego powieieniem.

Poselstwo trzecie

Boże Słowo – sferą światła w doświadczeniu tych, którzy szukają Boga w miłości

Wersety biblijne: 1 J 1:5–7; Iz 50:10–11; Ps 36:10; 119:130, 105; 19:9b.

- I. Funkcja Słowa to funkcja, działanie, samego Boga (1 Tes 2:13; Flp 2:13).**
- II. Boskie światło stanowi naturę Bożego wyrazu. Jest źródłem boskiej prawdy (1 J 1:5–6):**
 - A. Światło to świecenie Boga, Jego wyraz. Kiedy Bóg się wyraża, naturą tego wyrazu jest światło (w. 5):
 1. Postępować w boskim świetle to żyć, poruszać się, działać i być w boskim świetle, którym jest sam Bóg (w. 7).
 2. Świecenie boskiego światła czyni nowym to, co stare (2:7–8).
 3. Jeżeli będziemy podlegali Bożemu udzielaniu, będziemy uczestniczyli w Bożej naturze, którą jest światło, i będziemy ukonstytuowani z tego pierwiastka Bożej natury (1:5; 2 Kor 4:6).
 - B. Boskie światło stanowi źródło boskiej prawdy (J 1:5, 9; 18:37):
 1. Kiedy boskie światło pada na nas, staje się prawdą, która jest boską rzeczywistością (8:12, 32).
 2. Kiedy świeci boskie światło, to, co boskie, staje się dla nas rzeczywiste.
 3. Ponieważ światło stanowi źródło prawdy, a prawda to wynik światła, gdy chodzimy w światłości, praktykujemy prawdę (1 J 1:6–7).
- III. Kiedy nie mamy światła, ufajmy imieniu Jahwe i nie rozniecajmy ognia ani nie wchodzimy w światło tego ognia (Iz 50:10–11):**
 - A. Światło pochodzi jedynie od Boga, nie od człowieka (w. 10).
 - B. Duchowej ciemności nie da się usunąć za pomocą ludzkiego ognia, który nigdy nie da prawdziwego duchowego światła. Nasz własny ogień nie może być źródłem duchowego światła (w. 11):
 1. Chrześcijanin nie może kroczyć duchową ścieżką przy własnym świetle; powinien ufać imieniu Jahwe i oprzeć się na swoim Bogu.

2. Duchowe światło nie pochodzi z naszych uczuć ani myśli.
 3. Im bardziej człowiek szuka światła w swoim wnętrzu, tym mniejsze prawdopodobieństwo, iż je znajdzie, ponieważ tam nie ma światła.
- C. Nie powinniśmy zastępować Bożego światła swoim własnym światłem. Zawsze powinniśmy przyjmować światło od Boga (1 J 1:5; J 8:12).

IV. W Bożym świetle widzimy światło (Ps 36:10):

- A. Dzięki Bożemu światłu widzimy światło i prawdziwy stan rzeczy:
1. Pierwsze światło w Psalmie 36:10 oświeca, drugie zaś obnaża prawdziwą naturę rzeczy.
 2. Możemy zobaczyć prawdziwą naturę rzeczy wyłącznie wtedy, gdy sami znajdujemy się w Bożym świetle (1 J 1:5–7):
 - a. Aby stać się ludźmi, którzy widzą, musimy żyć w Bożym świetle.
 - b. Jedynie ci, którzy żyją w Bożym świetle, zobaczą światło i ujrzą prawdziwą naturę rzeczy.
 - c. Ten, kto znajduje się w Bożym świetle, rozpozna ukrytą naturę rzeczy.
- B. Kiedy znajdujemy się w Bożym świetle, widzimy to, co widzi Bóg. Na tym polega widzenie światła w Bożym świetle (Ps 36:10).

V. Bóg jest światłem (1 J 1:5), a światło to zawiera się w Słowie. Dlatego też Słowo Boże jest ucieleśnieniem Boga, który jest boskim światłem:

- A. Słowo zawiera w sobie boskie światło, gdy zatem przychodzimy do Słowa, powinniśmy mieć odczucie, że wchodzimy w atmosferę światła (Ps 36:10).
- B. Kiedy przychodzimy do Słowa z właściwą postawą, mamy odczucie, że jesteśmy w świetle i że ono nas zalewa, a nie jedynie, że je otrzymujemy (1 J 1:7).

VI. W doświadczeniu tych, którzy szukają Boga w miłości, Słowo Boże stanowi sferę światła (Ps 36:10):

- A. Ponieważ Słowo jest sferą światła, dotarcie do nas słów Bożych daje światło (119:130).
- B. W Słowie, które stanowi sferę światła, słowo Boże jest lampą dla naszych stóp i światłem na naszej drodze (w. 105).

- C. W Słowie, które stanowi sferę światła, Słowo oświeca nasze oczy (19:9b).
 - D. W Słowie stanowiącym sferę światła prorockie słowo jest lampą, która świeci w ciemnym miejscu, aż dzień zaświta, a gwiazda poranna wszędzie w naszych sercach (2 P 1:19).
 - E. W Słowie, które stanowi sferę światła, konstituujemy się prawdą, czyli jaśniejącym światłem (J 8:12, 32).
 - F. W Słowie, które stanowi sferę światła, chodzimy w światłości, tak jak Bóg trwa w światłości i mamy społeczność ze sobą (1 J 1:7, 5).
 - G. W Słowie, które stanowi sferę światła, stajemy się światłością w Panu (Ef 5:8a; J 8:12; Mt 5:14a).
 - H. W Słowie, które stanowi sferę światła, postępujemy jak dzieci światłości i mamy owoc światłości ujawniający się w dobroci, sprawiedliwości i prawdzie (Ef 5:8b–9):
 - 1. Jak Bóg jest światłością, tak i my, dzieci Boże, jesteśmy dziećmi światłości (1 J 1:5; J 1:12–13; 12:36).
 - 2. Owoce światłości wiąże się z Trójjedynym Bogiem:
 - a. Dobroć wskazuje na Boga Ojca, gdyż jedynie dobry jest Bóg (Mt 19:17).
 - b. Sprawiedliwość odnosi się do Boga Syna, gdyż Chrystus przyszedł, by wypełnić Boży zamysł zgodnie z Bożym sprawiedliwym sposobem postępowania (Rz 5:17–18, 21).
 - c. Prawda odnosi się do Boga Ducha, gdyż jest On Duchem rzeczywistości (J 14:17; 1 J 5:6c).
 - I. W Słowie Bożym stanowiącym sferę światła, doświadczamy królestwa, które jest świeceniem rzeczywistości Pana Jezusa (Mk 9:1; Mt 16:28–17:2):
 - 1. Kiedy Pan Jezus świecił na szczycie góry, było to nadejście królestwa (Mk 9:1; Mt 17:2).
 - 2. Królestwo to Pan Jezus, który świeci na nas, jak również rozprzestrzenianie się Go w wyniku takiego świecenia.
- VII. To, czy Słowo jest dla nas sferą światła w naszym doświadczeniu, zależy od naszej postawy, jaką przybieramy, i stanu, w jakim się znajdujemy, gdy przychodzimy do Słowa:**
- A. Musimy się ukorzyć i nie pokładać ufności w sobie, tylko liczyć na Pana i Jego miłosierdzie (Iz 57:15; 66:2).

- B. Wszystkie komnaty naszej istoty powinny być otwarte na przyjęcie światła Pana (Prov. 20:27).
- C. Musimy uporać się ze swoim sercem i mieć właściwe serce w stosunku do Pana (Łk 8:15):
1. Kiedy tylko przychodzimy do Słowa, ćwiczymy serce, szukamy Pana całym sercem i nie miejmy serca podzielonego (Jr 29:13; 24:7).
 2. Jeśli mamy otrzymać światło za pomocą Słowa, musimy uporać się z przeszkodami i utrudnieniami, jakie są w sercu (Łk 8:13–15; Mt 18:35).
- D. Nasze oko musi być proste, żeby całe ciało było pełne światła (6:22–24):
1. Jeśli gromadzimy swój skarb zarówno w niebie, jak i na ziemi, nasza duchowa wizja będzie rozmyta (w. 23–24).
 2. Jeśli skupiamy swe oczy na jednym, nasza wizja będzie pojedyncza, a całe ciało będzie pełne światła (w. 33, 22; Łk 11:34–36).
- E. Nie powinniśmy robić sobie światła. Polegajmy raczej na Panu, że to On nas oświeci (Iz 50:10–11):
1. Jeśli otoczmy się światłem własnej produkcji, to mimo iż możemy postępować przez jakiś czas w świetle naszego ognia, w końcu zostaniemy powaleni w boleściach (w. 11b).
 2. Tylko Bóg jest światłem, tylko On jest źródłem światła i tylko w Jego świetle widzimy światło (Ps 36:10).
- F. Musimy przebywać na trzecim piętrze w arce, pod otworem w dachu, jedynym oknem i otrzymywać światło od Pana za pośrednictwem posługi wieku (Rdz 6:16):
1. W Bożej ekonomii i w Bożym kościele winno być tylko jedno okno, jedno objawienie i jedna wizja.
 2. Służmy Bogu zgodnie z wizją wieku, która pochodzi z posługi wieku.
- G. Jeśli czystym sercem szukamy Boga, ujrzymy Go – światło (Mt 5:8; 1 J 1:5).

Poselstwo czwarte

Błogosławieństwo, które dzięki funkcjonowaniu Bożego Słowa otrzymują poszukujący Boga w miłości

Wersety biblijne: Ps 119:25, 50, 57a, 58a, 103, 105, 107, 130a, 135a, 154;
1:2–3; J 1:4; Kol 2:7a; 2 Tm 3:16a; Kol 1:12; 2 Kol 4:6; 3:18.

I. Dzięki funkcjonowaniu Bożego Słowa ci, którzy w miłości szukają Boga, otrzymują błogosławieństwo światła stojącego się życiem (Ps 119:130a, 105, 25, 50):

A. Wielka zasada w Biblii brzmi: życie i światło zawsze idą ze sobą w parze. Tam, gdzie jest światło, jest też życie, a tam, gdzie jest życie, jest również światło (36:10; J 1:4; 8:12):

1. Przez całą Biblię przebiega linia, która mówi zarówno o świetle, jak i o życiu (Rdz 1:3; J 1:4; 8:12; Obj 21:23; 22:1, 5):
 - a. Istnieje tylko jedna sfera życia i jedno źródło życia: światło.
 - b. Życie pochodzi ze światła. Światło jest kluczowe dla życia.
 - c. Patrząc od strony Boga najpierw jest życie, a dopiero po nim światło; od naszej strony w pierw jest światło, a następnie życie (Ps 36:10; J 1:1, 4–5; 8:12; 2 Kor 4:6; Dz 26:13).
2. Biblia objawia, że życie pochodzi od światła, a ilość życia jest wprost proporcjonalna do ilości światła (Rdz 1:3–25; 2 Kor 4:6).
3. W pierwszym rozdziale Księgi Rodzaju światło pierwszego dnia służyło powstaniu życia, a światła czwartego dnia – wzrostowi w życiu. Światło pierwszego dnia wystarcza do tego, by nas odrodzić, do naszego zaś wzrostu w życiu potrzebujemy światła dnia czwartego (w. 3, 14–19; J 3:3; 2 Kor 4:6; Ef 4:16; 5:8–9, 13–14).
4. Zarówno duch człowieka, jak i Duch Boży są lampami, która świecą i oświetlają nasze wewnętrzne części (Prz 20:27; Łk 15:8).
5. Gdzie świeci światło, tam płynie zasób życia.
6. Bóg przeobraża nas w taki sposób, że nas oświeca. Tam, gdzie świeci światło, dostarczane jest życie służące przeobrażeniu nas (2 Kor 3:18; 4:6).

7. Boskie światło to boskie życie w Synu, które w nas działa. Światło to świeci w nas w ciemności, a ciemność nie może go przemóc (Dz 26:18; 1 P 2:9; Kol 1:12–13; J 1:5).
 8. Gdy postępujemy w świetle, duchowe sprawy są dla nas rzeczywiste i widzimy jedną rzeczywistość za drugą. Kiedy jednak tkwimy w ciemności, nic nie jest dla nas rzeczywiste (1 J 1:7; 2:8).
- B. Słowo Boże daje nam światło, a następnie nas ożywia, udziela nam życia (Ps 119:25, 50, 107, 154):
1. Chociaż dobrze jest mieć światło, musi ono przenikać nas głębiej, aż stanie się życiem.
 2. Kiedy światło to wchodzi głębiej i dociera do naszego ducha, staje się życiem i wówczas otrzymujemy zasób życia (Ml 3:20).
- C. Jako synowie światła powinniśmy w świetle żyć, postępować i pozostawać oraz całkowicie być ludźmi w świetle (J 12:36; 1 J 1:5, 7; 2:8).

II. Dzięki funkcjonowaniu Bożego Słowa ci, którzy w miłości szukają Boga, otrzymują błogosławieństwo nawodnienia Bogiem i wchłaniania Go (Ps 1:2–3):

- A. Dzięki Słowu ci, którzy w miłości szukają Boga, doświadczają błogosławieństwa nawodnienia:
1. Kiedy Słowo staje się wodą w naszym duchu, otrzymujemy jego odżywcze pierwiastki, gdyż zasób pokarmu znajduje się w wodzie (Iz 55:1; Obj 22:1–2).
 2. Jeśli Słowo ma nas nawodnić, musimy mieć właściwe korzenie oraz delikatne włósniki, które wchłaniają zasób życia (Mk 4:5–6, 17; Łk 8:6).
- B. Dzięki Słowu ci, którzy w miłości szukają Boga, doświadczają błogosławieństwa wchłaniania Boga (Kol 2:7a):
1. Jako wierzący w Chrystusa jesteśmy żywymi roślinami zakorzenionymi w Chrystusie i teraz za pomocą swoich korzeni wchłaniamy w siebie bogactwa przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga (1 Kor 3:9; Kol 2:19).
 2. Jeśli będziemy mieli styczność z Panem i spędzali czas nad Słowem z dużą ilością modlitwy, będziemy wchłaniać w siebie Boga jako pierwiastek, który przyda nam wzrostu.

3. Jeśli mamy wchłaniać w siebie Boga, potrzebujemy delikatnych, nowych korzeni. Stąd też nie pozwalajmy sobie na zastarzenie się, lecz bądźmy świeży, ożywieni i odnawiamy się co dnia (2 Kor 4:16; Lm 3:22–23).

III. Dzięki funkcjonowaniu Bożego Słowa ci, którzy w miłości szukają Boga, otrzymują błogosławieństwo wdychania Boga (2 Tm 3:16a; J 20:22):

- A. Świętą Pneumą jest Duch Święty, Święte Tchnienie (w. 22):
 1. W Ewangelii Jana występują trzy wspaniałe słowa: „Słowo”, „ciało” i „tchnienie”. Słowo to Bóg, ciało – człowiek, a tchnienie – Duch (1:1, 14; 20:22).
 2. Gdy wdychamy Święte Tchnienie, Duch udziela nam zasobu, byśmy doświadczali Chrystusa i żyli, ponieważ On żyje (6:57b; 14:19).
- B. Stwierdzenie, że całe Pismo jest tchnione przez Boga, oznacza, że Biblia jest tchnieniem, wydychaniem Boga, który jest Duchem (2 Tm 3:16a):
 1. Ponieważ Biblia jest wydychaniem Boga, zawiera w sobie pierwiastek Boga.
 2. Biblia jest nie tylko wydychaniem Boga, lecz także samym Bogiem, który tchnął siebie w Słowo.
- C. Bóg tchnął siebie w Słowo, byśmy Go chłonęli, wdychali dzięki Słowu:
 1. W Piśmie Bóg tchnął siebie. Gdy zatem je czytamy, powinniśmy przyjmować Boży oddech.
 2. Kiedy Bóg wydycha siebie, wypuszcza z siebie samego siebie. Kiedy zatem poprzez Słowo kontaktujemy się z Bogiem, wdychamy Go.
- D. Aby być człowiekiem Bożym z Bożym tchnieniem, musimy wchłaniać, wdychać Boże słowo (J 1:1; 20:22; 2 Tm 3:16a).

IV. Dzięki funkcjonowaniu Bożego Słowa ci, którzy w miłości szukają Boga, otrzymują błogosławieństwo radowania się Bogiem, który jest ich działem (Ps 119:57a; 73:26):

- A. Największym błogosławieństwem jest radowanie się samym Bogiem, który jest naszym działem (Lb 6:22–27; 2 Kor 13:13).
- B. Kiedy Bóg jest naszym działem, On sam jest dla nas wszystkim.

C. Im więcej właściwie przychodzimy do Biblii, tym bardziej jej Autor, Bóg, staje się naszym dziełem (Ps 73:26).

D. Bóg może być naszym dziełem, ponieważ w Słowie, przez Słowo i za pośrednictwem Słowa jest rzeczywisty, obecny, praktyczny, dostępny i możemy się Nim radować (119:103; 34:8).

V. Dzięki funkcjonowaniu Bożego Słowa ci, którzy w miłości szukają Boga, otrzymują błogosławieństwo radowania się Bożym obliczem i jaśnieniem Jego twarzy (119:58a, 135a; 80:4; 24:6; 105:4; 2 Kor 4:6; 3:16, 18):

A. Psalmiści, ci, którzy szukali Boga, szukali Go w miłości, głęboko, osobiście i czule, szukali pomocy Jego oblicza i prosili, by Jego twarz zajaśniała nad nimi (Ps 42:6; 80:4).

B. W błogosławieństwie przedstawionym w Księdze Liczb 6:25–26 jest zarówno twarz, jak i oblicze:

1. Twarz wskazuje na obecność kogoś, oblicze zaś na to, co ten ktoś wyraża.

2. Kiedy przetworzony i zwieńczony Trójjedyny Bóg udziela się nam w wyniku funkcjonowania Słowa, mamy zarówno twarz Boga, jak i Jego oblicze (2 Kor 13:13; 4:6).

C. Jeśli będziemy wierni w kontaktowaniu się z Panem poprzez Słowo, doświadczymy jaśnienia Jego twarzy (w. 6; 3:16, 18):

1. Podobnie do Mojżesza wszyscy, z odsłoniętym obliczem, powinniśmy przebywać na szczycie góry i cieszyć się jaśnieniem Bożej twarzy (Wj 24:15–18; 2 Kor 3:16).

2. Zapragniemy trwać poprzez Słowo w tym przyjemnym i zachwycającym świeceniu Boga, przebywając z Nim, przyjmując Go, który się w nas wlewa, i Nim jaśniejąc (Wj 34:29; 2 Kor 3:18).

Poselstwo piąte

Chrystus, który jest Bożym niewolnikiem, i wierzący, niewolnicy Boga i Chrystusa Jezusa w życiu kościoła

Wersety biblijne: Wj 21:1–6; Flp 2:7–8; Mk 10:45; Łk 22:24–27;

Rz 1:1; Jk 1:1; Ga 5:13.

I. Duch przepisów w Księdze Wyjścia 21:1–6 jest duchem niewolnika, duchem służby i ofiary (Rz 1:1; Tt 1:1; Flp 1:1; Jk 1:1):

- A. Niewolnik nie ma własnych praw. Umie tylko służyć i poświęcać się, nie dbając o własny interes (Mt 20:28).
- B. Być niewolnikiem to mieć ofiarnego ducha. Niewolnik to ktoś, kto zawsze gotów jest okazywać troskę innym, służyć i ofiarować im siebie (Flp 2:17).
- C. Miłość jest podstawą służby niewolnika (Wj 21:5; 2 Kor 5:14; 12:15):
 - 1. Miłość stanowi motyw i konieczny warunek do tego, by niewolnik mógł pełnić nieustannie swoją służbę.
 - 2. Miłość niewolnika zawsze prowadzi do posłuszeństwa (J 14:31; Flp 2:8).

II. Niewolnik w Księdze Wyjścia 21,1-6 to typ Chrystusa – Bożego Niewolnika, który ofiarował siebie, by służyć Bogu i Jego ludowi (Mt 20:28; Ef 5:2, 25):

- A. Tematem Ewangelii Marka jest Chrystus – Boży Niewolnik, Niewolnik-Zbawca (10:45):
 - 1. Ewangelia Marka ma na celu ukazanie w szczegółach piękna Pana Jezusa, Niewolnika Bożego w Jego ludzkich cnotach (5:34; 6:34; 8:23; 10:14–16).
 - 2. Gdy Pan Jezus żył na ziemi, był pozbawionym praw Niewolnikiem.
 - 3. W swojej służbie ewangelii był On Niewolnikiem nie tylko dla Boga, lecz także dla człowieka (Mt 20:28; Łk 22:24–27; Flp 2:7; Dz 3:13).
 - 4. Ewangelia Marka 10:45 objawia, że jako Boży Niewolnik, Pan Jezus służył grzesznikom również własnym życiem, własną duszą; oddając swe życie na okup za grzeszników, Pan Jezus wykonał odwieczny zamysł Boga, któremu służył jako Niewolnik.

5. Gdy uczniowie kłócili się o to, który z nich jest pierwszy, Pan Jezus – Boży Niewolnik – uczył ich zajmować pozycję niewolnika (w. 35–45).
- B. Choć Chrystus był równy Bogu i zajmował najwyższą rangę we wszechświecie, stał się kimś o najniższej randze społecznej. Stał się nie tylko człowiekiem, lecz ogołociwszy się i ukorzywszy, stał się również niewolnikiem (Flp 2:6–8):
1. Dzieło, jakiego Chrystus dokonał w swoim ludzkim życiu, polegające na zbudowaniu wyglądu człowieka i przybraniu postaci niewolnika, stanowiło fundament i podłoże Jego posługi (w. 8a).
 2. Wzór przedstawiony w Liście do Filipian 2:5–8 jest teraz życiem w naszym wnętrzu; pilnie potrzeba, byśmy doświadczali Chrystusa jako takiego wzoru.
 3. „Niech będzie w was taki umysł, jaki był w Chrystusie Jezusie” (w. 5). To umysł, jaki był w Chrystusie, gdy ogołocił On samego siebie, przybierając postać niewolnika, i uniżył się, znalezione w wyglądzie człowieka.
- C. Jako Boży Niewolnik Pan Jezus stał na stanowisku, iż nie będzie robił niczego na własną rękę, będzie postępował tylko zgodnie ze słowem Ojca (Wj 21:6; J 5:19, 30, 36; 6:38; 7:16; 8:26; 12:49; 17:4).
- D. Nowy Testament objawia potrójną miłość Pana Jezusa – do Ojca, do kościoła i do świętych (Wj 21:5; J 14:31; Ef 5:25, 2; Ga 2:20).
- E. Pan Jezus, Boży Niewolnik, był posłuszny do śmierci. Jego śmierć na krzyżu była aktem posłuszeństwa (J 14:30–31; Flp 2:8):
1. Ponieważ Pan Jezus kochał Boga Ojca, zachowywał Jego słowo nie tylko jako Syn, lecz przede wszystkim, jako Niewolnik (J 5:19; 12:48–50; 17:8, 14).
 2. Pan słuchał Boga i pełnił Jego wolę, zachowując Jego słowo (4:34; 12:49; Ps 40:7; Iz 50:4–5).

III. Apostoł Paweł naśladował Pana Jezusa i stał się niewolnikiem (Rz 1:1; Tt 1:1; Dz 20:19):

- A. Paweł był takim niewolnikiem dzięki życiu Chrystusa, które służył i się poświęca (Flp 2:17).
- B. Paweł jako niewolnik Chrystusa i Boga gotów był ogołocić samego siebie, uniżyć się i poświęcić własną pozycję, prawa i przywileje (1 Kor 9:19–23).

- C. Paweł miał ducha niewolnika (Rz 1:1, 9; 2 Kor 1:12; 2:13; 10:1).
- D. Paweł miał miłość niewolnika. Był kimś, kto kochał kościół (5:14; 12:14–15; 11:28).
- E. Pawła cechowało posłuszeństwo niewolnika (Dz 9:6; 22:10; 26:19; Flp 2:8, 12; 2 Kor 2:9; 7:15; 10:6).

IV. Jeśli mamy obrać Chrystusa za wzór i naśladować przykład Pawła, musimy uczyć się, jak być niewolnikami, i jak składać w ofierze wszystko ze względu na innych (Ga 5:13):

- A. Niewolnik umie tylko służyć i poświęcać się, nie dbając o własny interes (Łk 1:38).
- B. Musimy ogołocić siebie, unżyć się, nie dochodzić swoich praw i ofiarowywać się na służbę innym (1 Kor 9:19–23).
- C. Musimy wiedzieć, jaką pozycję zajmuje niewolnik (Wj 21:6):
 1. Jako niewolnicy Chrystusa winniśmy zajmować pozycję przy drzwiach.
 2. Ucho niewolnika było otwarte na słowa pana (Iz 50:4–5).
 3. Wielu chrześcijan służy Bogu, lecz nie stoją oni u drzwi ani ich uszy nie zostały przekłute sztydłem (Wj 21:6):
 - a. Postępują na własną rękę, a nie w zgodzie z tym, co słyszą od swojego Pana (Mt 7:21–23).
 - b. Robią wiele rzeczy wedle własnych koncepcji, pragnień i zamysłów (Flp 1:15–17).

V. Niewolnik żyje dla Pana, nie dla siebie (2 Kor 5:14–15; Rz 14:7–8):

- A. W Drugim Liście do Koryntian 5:14–15 Paweł mówi o życiu dla Pana:
 1. Życ dla Pana to obierać Go za cel swego życia na co dzień. We wszystkim, co robimy, Chrystus powinien być jedynym naszym celem (Rz 14:7–8).
 2. Życ dla Pana oznacza podlegać prowadzeniu Pana i być ograniczanym przez Niego w wyniku czego wypełnimy Jego wymagania, spełnimy Jego pragnienie i zrealizujemy Jego zamysł (2 Tm 1:9; 3:10).
 3. Życ dla siebie oznacza sprawować nad sobą kontrolę i kierować sobą oraz realizować własne cele.
 4. Zwrot „żyć dla Pana” wskazuje, że jesteśmy Pańską własnością i należymy już do Niego. Zwrot „żyć, pracując dla Pana”

oznacza, że wciąż należymy do siebie i żyjemy, kierując się przyjemnościami i własnymi wygodami.

5. Życ, pracując dla Pana oznacza, że my i Pan nadal jesteśmy dwiema oddzielnymi osobami. Życ dla Pana oznacza, że jesteśmy jedno z Panem (1 Kor 6:17).

B. Życie dla Pana opiera się na tym, że jesteśmy Pańscy. Należymy do Niego (Rz 14:7–8):

1. Musimy sobie uświadomić, że Pan kupił nas za wielką cenę, cenę własnej drogocennej krwi (1 Kor 6:19–20; 1 P 1:18–19).

2. Teraz jest On naszym Panem i Mistrzem; należymy do Niego.

3. Wszystko co mamy, co robimy i kim jesteśmy, jest dla Niego. Wszystko jest całkowicie dla Niego i teraz powinniśmy dla Niego żyć (Rz 14:7–8).

VI. W życiu kościoła wszyscy powinniśmy być niewolnikami (Flp 1:1; Kol 1:7; 4:7, 12; 2 P 1:1):

A. Tylko ci, którzy pragną być niewolnikami, mogą pozostać w życiu kościoła na stałe (Rz 12:11).

B. Pan Jezus uczył, byśmy nie wywyższali się ponad innych, tylko stawiali siebie niżej i byli ich sługami (J 13:1–5, 12–15).

C. W życiu kościoła nie ma rang. Wszyscy jesteśmy braćmi i wszyscy musimy służyć w charakterze niewolników (Jk 1:1; Jud 1; Obj 1:1; 6:11; 10:7; 11:18; 22:3, 6).

D. Wszyscy, którzy wierzą w Chrystusa, należą do –Niego i mają Jego życie służby i poświęcenia, powinni obrać Go za wzór i uczyć się być niewolnikami, którzy kochają Boga, kościół i Boży lud. Mając motywację w postaci takiej miłości, musimy być niewolnikami, którzy poświęcają samych siebie i oddają się na służbę (Mk 10:42–45; Flp 2:5–8; Ga 5:13; Ef 5:2; Rz 1:1).

E. Żeby zrealizować Bożą nowotestamentową ekonomię, potrzebujemy ducha niewolnika, miłości niewolnika i posłuszeństwa niewolnika (Flp 2:5; 1 Kor 9:19).

Poselstwo szóste

Bóg zawierający przymierze i Jego przymierza

(1)

Główne przymierza, które Bóg zawarł z człowiekiem

Wersety biblijne: Rdz 3:15; 9:8–17; Ga 3:14, 16, 29; 2 Sm 7:12–14a; Wj 24:1–8.

I. Przymierze, które Bóg zawarł z upadłym człowiekiem, widać na przykładzie nasienia kobiety w Księdze Rodzaju 3:15:

- A. Nasienie kobiety to określenie Chrystusa odnoszące się do wcielonego Chrystusa, w pełni Boga, który stał się doskonałym człowiekiem w wyniku udzielenia siebie człowieczeństwu, by zniszczyć szatana i zbawić wierzących w Chrystusa od grzechu i śmierci (w. 15; Iz 7:14; Mt 1:16, 20–21, 23; Ga 4:4; J 1:1, 14; 8:58; Hbr 2:14; 1 Kor 15:53–57).
- B. „Bóg posłał Syna swego, zrodzonego z niewiasty”, by dokonać prawnego odkupienia. Bóg „posłał Ducha Syna swego”, przemienienie swego Syna, by nas „usynowić” i w ten sposób organicznie nas zbawić (Ga 4:4, 6; 3:13–14).
- C. Zmartwychwstały Chrystus, życiodajny Duch, jest przemienionym potomkiem kobiety, który się nam udzielił, by zmiażdżyć w nas głowę węża i uczynić nas zbiorowym nasieniem kobiety, zwycięskim dzieckiem-mężczyzną, które dokona sądu nad starodawnym wężem i będzie narzędziem zmiany wieku. Dzięki temu nastąpi przełom wieków i objawi się Boże królestwo (Obj 12:5).
- D. Pan, wiodący Zwycięzca (3:21) jest Głową, centrum, rzeczywistością, życiem i naturą dziecka-mężczyzny. Dziecko-mężczyzna, następujący po Nim zwycięzca, jest Ciałem Pana:
 1. Żeby stać się dzieckiem-mężczyzną, musimy codziennie wzmacniać się w wewnętrznym człowieku, mocniej doświadczać bogactw Chrystusa i być silni dzięki przyoblekaniu się we wszechzawierającego Chrystusa, który jest zbroją, przyjmując słowo we wszelkiej modlitwie (Ef 3:8–9, 16; 6:10–20).
 2. Samorzutnie działająca moc życia Chrystusa, nasienie życia, miażdży w nas głowę węża, gdy korzystamy z krwi Baranka,

wypowiadamy słowo świadectwa i nie miłujemy życia duszy aż do śmierci (Rz 8:2; Obj 12:10–11; Dz 1:8).

II. Boże przymierze zawarte z Noem i tęcza, znak Jego przymierza, są symbolem tego, że jesteśmy kościołem przymierza, który żyje w rzeczywistości nowego przymierza łaski (Rdz 9:8–17):

- A. Tęcza wokół Bożego tronu jest symbolem tego, że Bóg jest Bogiem, który zawiera przymierze, wiernym Bogiem, który dochowa przymierza, gdy będzie wykonywał sąd nad ziemią (Obj 4:3; Ez 1:26–28).
- B. Trzy podstawowe barwy tęczy to: niebieski (kolor szafirowego tronu, oznaczający Bożą sprawiedliwość – w. 26; Ps 89,15), czerwony (kolor uświęcającego ognia, oznaczający Bożą świętość – Ez 1:4, 13, 27; Hbr 12:29) i żółty (kolor jaśniejącego elektrum, oznaczający Bożą chwałę – Ez 1:4, 27; Hbr 1:3):
 1. Chrystus umarł na krzyżu i zaspokoił wymagania Bożej sprawiedliwości, świętości i chwały oraz zmartwychwstał, przez co stał się dla nas sprawiedliwością, świętością i chwałą (Rdz 3:24; 1 Kor 1:30).
 2. Chrystus, którego przedstawia tęcza sprawiedliwości, świętości i chwały, jest przymierzem danym przez Boga Jego ludowi (Iz 42:6; Hbr 8:10–12).
 3. Chrystus jest mądrością dla nas od Boga i przekazuje nam samego siebie jako sprawiedliwość (żebyśmy mogli odrodzić się w duchu), uświęcenie (żebyśmy mogli przeobrazić się w duszy) i odkupienie (żeby nasze ciało się przemieniło) (1 Kor 1:30; Rz 8:10; 12:2; 8:23; Ef 5:25–27).
 4. W wieczności będziemy Nową Jerozolimą (miastem, którego fundamenty mają wygląd tęczy – Obj 21:19–20), czyli tęczą świadczącą o tym, że Bóg wiernie realizuje swe nowe – przymierze, czyniąc nas takimi samymi jak On, który jest sprawiedliwością, świętością i chwałą (w. 10–11).
 5. Duchowa rzeczywistość tęczy powinna obecnie przejawiać się w kościele. Niech Bóg napelnia nas swoją sprawiedliwą obecnością przez to, że będziemy w pełni pozwalali Mu wbudowywać się w nas jako uświęcającemu ogniewi. Przyniesie Mu to przez nas splendor chwały (1 Kor 1:30).

- C. Tęcza jest znakiem wierności Boga, który dotrzymuje przymierza, że nie będzie już więcej sądu śmierci. Musimy żyć pod nowym przymierzem i nie wierzyć w porażki, słabości, ciemność ani nic negatywnego. Jesteśmy ludźmi, z którymi Bóg zawarł przymierze, i mamy werset obietnicy na to, by stawić czoła każdej sytuacji (Lm 3:22–23; Rz 8:1; 2 Kor 12:9; 2 Tm 1:10; 2:1; Jud 24; 1 J 1:9; 1 Kor 1:9).
- D. Wszelkie nowotestamentowe rzeczywistości Chrystusa przedstawione w formie typu w życiu i dziele Noego zostały nam zapisane w przymierzu (zob. Rdz 6:8, 13–18; 8:4, 18; J 10:28–29; 1 P 3:20–21; Rz 6:3–4).

III. Przymierze zawarte przez Boga z Abrahamem to Chrystus, nasienie Abrahama, z którym wiąże się błogosławieństwo wszystkich rodzin na ziemi. Jedyne w swoim rodzaju nasienie Abrahama, ostatni Adam, stało się życiodajnym Duchem (Rdz 12:2–3, 7; 17:7–8; Ga 3:14, 16, 29; 1 Kor 15:45b; J 12:24):

- A. Zmartwychwstały Chrystus, życiodajny Duch, jest przemienionym potomkiem Abrahama, jego nasieniem, które zostało nam udzielone. Dzięki temu staliśmy się synami Abrahama, jego zbiorowym nasieniem, tymi, którzy mogą przyjąć i odziedziczyć zwińczonego Ducha – błogosławieństwo Abrahama (Ga 3:7, 14; 4:28):
1. Błogosławieństwo Abrahama w sferze fizycznej, które Bóg mu obiecał, obejmowało piękną ziemię (Rdz 12:7; 13:15; 17:8), typ wszechzawierającego Chrystusa, wszechzawierającego życiodajnego Ducha (1 Kor 15:45b; 2 Kor 3:17).
 2. Chrystus jako życiodajny Duch jest błogosławieństwem Abrahama (Ga 3:14), rzeczywistością nasienia Abrahama i pięknej ziemi mu obiecannej. Naszym błogosławieństwem jest dziś sam Bóg, ucieleśniony w Chrystusie i urzeczywistniony jako Duch, który nam się udziela, byśmy mogli się Nim radować.
- B. Możemy przyjmować Chrystusa, wszechzawierającego życiodajnego Ducha, nieustannie, dzięki czemu rośnie On w nas jako nasienie Abrahama, a my, dzięki słuchaniu z wiarą, radujemy się Nim jako ziemią obiecaną Abrahamowi (w. 2, 5; 2 Kor 4:13):
1. Aby przyjąć Ducha, musimy mieć ucho do słuchania tego, co Duch mówi do kościołów (Obj 2:7; zob. Hbr 5:11–14). Miara

udzielnego nam do wnętrza Ducha zależy od miary słuchania (Mk 4:23–25; Mt 13:14–16; 5:3, 8; Łk 10:38–42).

2. Musimy być jedno z Chrystusem, Zbawcą-Sługą, przez to, że będziemy bezgranicznie Go kochali i obierali za swoje całkowite poświęcenie. Musimy pozwalać, by otwierał On nam uszy, i słuchać Jego pouczeń, nowych przesłań, udzielających nam boskiego Ducha, aby nasza służba Bogu była w duchu w ewangelii Jego Syna (Wj 21:1–6; Iz 50:4–5; Flp 3:3; J 6:63; 2 Kor 3:6; Rz 1:9).

IV. Przymierze zawarte przez Boga z Dawidem dotyczy zmartwychwstałego Chrystusa, nasienia Dawida, który realizuje Bożą nowotestamentową ekonomię, w wyniku czego przetworzony Trójjedyny Bóg może się udzielać członkom swego Ciała (2 Sm 7:12–14a; Rz 1:3–4; Ps 89:4, 29):

- A. Pan Duch w swej boskości, korzeń Dawida, wcielił się i stał synem Dawida, odroślą Dawida, w swoim człowieczeństwie, ostatnim Adamem. Ostatni Adam, syn Dawida, zmartwychwstał i stał się pierworodnym Synem Bożym oraz życiodajnym Duchem, przemienionym potomkiem Dawida, i udzielił się nam, aby uczynić nas licznymi synami Bożymi i współkrólami Chrystusa (Mt 22:41–46; Obj 22:16; J 1:14; 1 Kor 15:45b; J 12:24; Rz 8:28–29; Dz 13:33; Rz 5:17).
- B. Pan Dawida stał się synem Dawida i dokonał prawnego Bożego odkupienia. Syn Dawida (nasienie Dawida) stał się pierworodnym Synem Bożym, życiodajnym Duchem, który zrealizuje organiczne Boże zbawienie.
- C. Zmartwychwstały Chrystus, życiodajny Duch, jest przemienionym potomkiem Dawida, nasieniem Dawida, które udzieliło się nam jako niezawodne Boże dobrodziejstwa, Jego odwieczne przymierze, z którego możemy korzystać (Iz 55:1–3, 6–11; Dz 13:33–35).
- D. Zmartwychwstały Chrystus, życiodajny Duch, jest przemienionym potomkiem Dawida, nasieniem Dawida. Nasienie to zostało nam udzielone, byśmy mieli udział w Nim jako Królu w Jego zmartwychwstaniu w wiecznym Bożym królestwie (2 Tm 2:12; Obj 20:4, 6).

E. Zmartwychwstały Chrystus, życiodajny Duch, jest przemienionym potomkiem Dawida, nasieniem Dawida, nasieniem królestwa i udzielił się nam, by uczynić nas synami królestwa. Królujemy teraz w życiu i żyjemy w rzeczywistości królestwa, dzięki czemu On przenosi nas i powróci z nami, gdy objawi się królestwo – zbiorowy kamień, który zmiążdży królestwa świata – i stanie się wielką górą, królestwem Bożym, które napelni całą ziemię (Mk 4:26; Mt 13:18–23, 38; Hbr 11:5–6; Rdz 5:21–24; Dn 2:34–35).

V. Mimo iż prawo zostało ogłoszone na górze Bożej, nadal zachodziła potrzeba jego nadania wraz z przepisami w formie przymierza (Wj 24:1–8):

A. Odwiecznym zamysłem Boga jest mieć lud, który będzie Jego odpowiedniczką, wyrazem i mieszkaniem. Aby wypełnić ten zamysł, Bóg musiał udzielić się swemu wybranemu ludowi i wbudować w niego:

1. Od samego początku Bóg nie zamierzał dawać człowiekowi przykazań po to, by ten je zachowywał ani robił coś dla Niego. Podobnie gdy przyprowadził lud Izraela pod górę Bożą, nie zamierzał dać mu listy z boskimi przykazaniami, wymaganiami, które miał on spełnić.
2. Zamierzał raczej wprowadzić lud w swoją obecność, by objawić mu siebie i udzielić w wyniku przemawiania do niego (zob. 34:28–29).
3. Boży lud jednak nie zrozumiał tego, co Bóg zamierzał. W sposób naturalny, upadły i religijny pojmował, że Bóg chciał, by coś robić dla Niego, i myślał, że może to uczynić (19:8; 24:3, 7).
4. Ponieważ tak lud myślał, Bóg musiał dać mu przykazania, uchwalić prawo (stare przymierze) i pokazać, jak wysokie są Jego wymagania i jak nie jest on zdatny do ich wypełniania (Rz 8:3, 7–8).

B. W nowym przymierzu sprawiedliwe przykazania prawa wypełniają się w nas samoczynnie i bezwiednie, gdy postępujemy według naszego zespolonego ducha z równoczesnym wewnętrznym działaniem prawa Ducha życia (w. 4, 2).